

TURNUL DE VECHERE

si
Vestitorul Prezenței lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENI
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VIII. Luna Ianuarie No. 1
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1924

CONȚINUTUL

O PRIVIRE ASUPRA ANULUI 1924	3
Regele	4
Adunarea sfinților	4
Mai multe ocazii	6
Glorificarea încurând	7
Impărăția	8
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DERUGĂCIUNE	9
„NU DUPĂ CUM VĂ DĂ LUMEA”	11
Bratele cele eterne	11
Viitorul în lumina credinței	12
„ȘI FACETI-VĂ MULTUMITORI”	12
Izvorul și canalul îndurării	13
Mănecarea, apă, adăpostul, simțul	14
Casa pământească și prietenii	14
STUDIAREA VOLUMULUI III.	15
„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și căutam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”. — Habakkuk 2:2.	

© W.T.B.S.

„Pe pământ strămoare a popoarelor cu nedumerire; mugini marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (claseselor neliniștite și tulburate) oamenii mai își vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să ne (vie) pe pământ; căci puterile coriului (eclesiasticismul) vor fi zgduite. Ei, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre și va bucurați apropiat răscumpărarea voastră.” — Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MIȘIUNEA EI SFÂNTĂ,

MIȘIUNEA acestei reviste, ca ractor însemnat în studiul și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblicii după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profesțiilor biblice în lumina întămplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atot-importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizată prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainii (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenești; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întru atâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe ceteri, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acuma se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se terminază, și marele Măstru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitoari, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin conșoțenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșire și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și marea sa soată, biserică, tuturor aceloră ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 33.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTA RELIGIOASĂ LUNARĂ
 REDACTATĂ DE UN COMITET
 ADMINISTRAȚIA: STR. EURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMANIA
 Adresa telegrafică „VIAȚA” Cluj

ABONAMENTE:

Hârtie albă	Hârtie de ziar
Pe un an . . . . . 150 lei	. . . . . 125 lei
Pe jumătate de an 75 „	. . . . . 65 „
Pentru America \$ 1,50 „	. . . . .
Bulgaria . . . . . 100 leva	. . . . . 75 leva
Jugo-Slavia . . . . . 100 dinari	. . . . . 75-dinari
Cehoslovacia . . . . . 40 cor.	. . . . . 30 cor.

NE TREBUE LUCRĂTORI!

NE trebuie imediat lucrători de următoarele feluri:

1) 4 lucrători buni cari să încarce și descarce material din vagoane, cărămidă, etc. Cei doritori să scrie imediat, dar să nu vie până nu capătă răspuns.

2) La 1 Martie ne trebuie 20 de frați pentru lucru de spart casă, de săpat fundament, facere de cement, etc.

3) Tot atunci ne trebuie doi sau trei frați cari să priceap la beton de fer, și vre-o doi lemnari de beton, cari să facă tocure la beton, etc.

4) Pe la 15 Martie ne trebuie 20 de zidari, între care pot fi și cu carte și fără carte.

5) Apoi tot la 1 Martie ne trebuie lemnari

care să știe face acoperișul, dintre care cel puțin trei să știe lucra după planuri.

Dacă între frați să găsească dintre aceștia, îi rugăm să ne scrie imediat dacă ar putea accepta să vie pe un timp mai lung sau mai scurt la Cluj.

Condițiunile: Intrucât aceasta este o parte din lucrul Domnului, noi nu vom putem plăti salarii fixe, afară de hrană și cele trebuincioase. Totuși cei cari sunt absolut nevoiți la ajutor, le vom sta întru ajutor, după posibilitate.

Insă nici unul să nu vie înainte de a primi răspuns dela noi când să vie.

POȘTA!

ÎNCEPÂND de la 1 Februarie a. c. „timbrul de ajutor” pe scrisori, simple și recomandate, cărți poștale, etc. s'a urcat de la 10 bani la 25. Frații să țină seamă, intrucât noi trebuie să plătim aici dublu: și să timbreze scrisorile ce ne trimet cu 1 leu „timbru postal” și 25 bani „timbru de ajutor”.

Studii în Scripturi, Volumul I	- - - -	75 lei
Harfa lui Dumnezeu	- - - -	55 „
Tabernacolul	- - - -	30 „
Mana cerească legată în pânză	- - - -	100 „
„ „ „ legată în hârtie	- - - -	50 „
No. 691 Biblie de familie, format mic	- - - -	75 „
No. 695 a Londra cu mânăture	- - - -	100 „
Cărți postale închise a 150 lei bucata. Cărți postale cu chipul Mântuitorului a 1 leu bucata.	- - - -	100 bucăți 75 lei.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

IANUARIE 1924

BROOKLYN

NO. 1

O PRIVIRE ASUPRA ANULUI 1924

„S'a apropiat împărăția cerurilor”—Matei 10: 7.

ANUL 1924 se deschide neguros și întunecat pentru acei cari nu cunosc pe Dumnezeu. Pentru creștini el se deschide cu o strălucire resplendentă ca și care el n'a experiențat nici odată. Pentru cel necredincios anul se deschide atât de întunecat încât el se simte doborât și desperat. Pentru cel credincios el se deschide cu atâta strălucire încât el e în stare să-și ridice capul și să se bucure, fiindcă știe că s'apropiat ziua eliberării sale. Profetul Ioel descrie ziua aceasta, din punctul de vedere al lumii, astfel: „Zi de întunec și zi de întunecime mare, zi de nor și de negură deasă; ca zorile lătite, pe munți.” (Ioel 2:2) Isus din Nazaret s'a referat tot la această zi, luând punctul de vedere al creștinului credincios, ca o zi de bucurie și veselie, pentru că ea va însemna timpul gloriificării bisericii și va fi prevestitorul unei apropiate eliberări a popoarelor apăsate de pe pământ. Ce contrast! Cu adevărat timpul nostru se poate numi timpul cel mai bun și timpul cel mai rău: timpul cel mai rău pentru lume, și cel mai bun pentru biserică!

„In ceasul acesta de întunec mare pe pământ și de negură deasă asupra popoarelor, Iehova ne spune prin profetul său următoarele: „Vai de păstorii, ce strică și risipesc oile pășunii mele, zice Iehova. De aceea, așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, de păstorii ce năstoresc pre poporul meu, și

și n'ați împrăștiat oile mele și le-ați alungat, și n'ați luat seamă de dânselle; iacă, eu vă voi pedepsi pentru răutatea faptelor voastre, zice Iehova.” (Ieremia 23:1, 2) Următorilor credincioși ai lui Isus, Iehova le spune: „Bucurați-vă în Iehova, și veseliți-vă dreptilor!

Și cântați cu bucurie, toți cei drepti cu inima.”—Psalm 32:11.

„De printre coridorii veacurilor, cu un sunet ca de tunet, ne vin cuvintele lui Isus, rostite acum nouăsprezece veacuri: „S'a apropiat împărăția cerurilor.” Acelora cari cu bucurie și inimă ascultă și vestesc această veste mai departe, Domnul le spune: „Fericit poporul, ce cunoaște sunetul trâmbiței, ce umblă în lumina feței tale, Iehova.”—Psalm 89:15.

„Numai cei consacrați cunosc și apreciază încă sunetul trâmbiței de iubileu; și numai lumina feței Domnului îi face în stare pe ei să umble în calea strâmtă și să suporte furtunile ca bat în contra tuturor lucrurilor văzute. Mai mult ca oricând este acum neapărat necesar pentru fiecare membru al casei fiiești, încă pe

pământ, ca să fie în strânsă legătură cu Domnul și să umble în lumina iubită a feței sale. Fără îndoială, scriptura aceasta se aplică la timpul prezentei Domnului. Cuvintele „lumina feței” înseamnă aparența celui prezent. Pentru aprecierea înțelesului adevărat al Psalmului 89:16, și pentru a avea parte de binecuvântările arătate în el,

„S'a apropiat împărăția cerurilor“

Motto Anului 1924

Matei 10: 7

Domnului, ci trebuie să o iubim și să ne bucurăm în prezența sa. Făcând aceasta, noi vom pune mai multă sârguință umblând în lumina prezenței sale și atrăgând atențiunea altora asupra îmbucurătoarei vești a ceasului.

Regele

„Nu poate să fie împărăție fără rege. Cuvintele textului nostru deci, înseamnă prezența Regelui. Cuvintele acestea fură vorbite ucenicilor săi de către Domnul Isus, acum nouăsprezece veacuri, ca o poruncă. La acel timp Iehova îl unse să fie Regele regilor și și Domnul domnilor, pe care funcții el avea să și le asume numai mult timp după aceea. Această ungere el o primi la timpul botezului său în Iordan. Faptul acesta s'a mărturisit prin vocea din cer, zicând: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care am binevoit.” El, care avea să fie Regele pământului, era acolo. El își începu serviciul prin declararea acestui fapt, și după aceea a poruncit urmașilor săi să vestească acest mare adevăr.

„I-a plăcut lui Dumnezeu ca împreună cu Isus Christos, Regele cel mare, să fie asociată 144.000 de membri care să alcătuiască o mareată familie regală; și el a și făcut provizii pentru alegerea acelor care să o compună. Casa regească a lui Dumnezeu este o casă spirituală, iar fiecare membru al ei va poseda natura divină. Acestă viață regească este cea mai înaltă din toată crearea lui Dumnezeu, și Capului acestei vițe regești Iehova îi dă întâietate în toate lucrurile.

„Dar acela care fu uns să fie Rege, trebuia, înainte de a primi domnia, să moară ca om și să fie înviat din moarte la natura divină. Aceasta s'a și făcut, și el a fost înălțat mai presus de toate lucrurile, dându-i-se un nume mai presus de orice alt nume. Ca urmare a morții și învierii și a prezentării meritului său la curtea divină s'a deschis calea prin care ceilalți membri ai familiei regale au putut fi aleși.

„A fost după ce Isus făcuse anunțul despre poziția lui ca Rege că el a spus ucenicilor săi că trebuie să-și deie viața la moarte și după aceea iarăși să o ia, în conformitate cu porunca Tatălui. (Ioan 10:18) El trebuia să rămână liniștit și să aștepte timpul bine plăcut Tatălui când, ca și Rege, el să ia marea sa putere și să-și înceapă domnia, la care timp el va avea de soată cu sine pe Mireasa sa, pe urmașii săi credincioși, care atunci vor deveni membri din familia regală. De aceea, înainte de plecare el spunea ucenicilor săi: „In casa Părintelui meu sunt multe locașuri; iar dacă n'ar fi, v'aș fi spus; pentru că mă duc să vă gătesc loc. Și dacă mă voi fi dus, și voi fi gătit voua loc, iar vin și va voi lua la mine însumi, pentru ca

unde sunt eu să fiți și voi...” —Ioan 14:2, 3.

„In decursul celor optsprezece veacuri și mai bine, Dumnezeu, prin Christos, a lucrat la alegerea acelor care vor deveni Mireasa sa și prin urmare membri in neamul regec. Aceștia au fost mai întâi îndreptați de către Iehova prin credința în prețiosul sânge a lui Isus, și concepuți la natura dumnezească și așezați în Corpul lui Christos, iar apoi prin Capul acelu corp ei au primit ungerea de a fi regi și preoți a lui Dumnezeu și a lui Christos și să domnească cu el. (Apocalips 20:6) Prin urmare trebuie să sosească timpul când toți membrii Corpului lui Christos vor ajunge în casa regească, și vor sta alături de Capul lor.

„Faptul că Isus Christos se va reîntoarce și va primi la sine pe Mireasă, pe Biserica sa, este stabilit în mod hotărât de scriptura de mai sus. Timpul venirii Domnului, Scripturile îl indică că a fost 1874. Profețiile indeplinite, pe care noi le numim fapte fizice, vizibile și pipăibile, arată că prezența lui a doua să începe de la acel timp. Care ar fi, prin urmare, primul său lucru după întoarcerea sa?

Adunarea Sfinților

„Faptul că Isus zicea: „Iarăși vin și vă voi lua la mine însumi”, este dovadă pozitivă că la a doua sa venire el va începe cu adunarea laolaltă a sfinților în scopul de a-i lua la sine. In concordantă cu gândul acesta, profetul lui Dumnezeu seria mai dinainte: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei, cei cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.” (Psalm 50:5) Timpul acesta de strângere Isus îl desemna ca un timp de seceriș, în decursul căruia va avea loc un lucru de seceriș. Este deci cu cale a crede, că el, ca și Domnul Secerișului, va începe lucrul de adunare al sfinților îndată cu întoarcerea sa; și că acel lucru de seceriș, strângerea sfinților, va continua în o anumită măsură până ce ultimul membru al casei regești va fi ajuns la Domnul. Faptele fizice dovedesc pozitiv că dela 1874 încoace Domnul a secerat pe sfinții săi prin faptul că din toate unghiurile pământului, din toate sectele și dominațiunile, el i-a adunat la sine.

Timpul Secerișului

„In Scriptură nu se găsește nimic ce ar stabili pozitiv și hotărât durata timpului de seceriș. Prin procesul raționării, în lumina vârstelor paralele, noi am fost învățați și am crezut că secerișul vârstei Evanghelice cuprinde o perioadă de patruzeci de ani. Totuși, din faptele întâmplare, se naște îndoiala în ce privește că timpul acesta ar fi corect. Fie că am numi începutul secerișului dela 1874 sau dela 1878, rămâne ca fapt stabilit, că lucrarea de strângere a sfinților a acoperit o perioadă mai mare de cât de

patruzeci de ani. Cea mai bună dovadă că secerișul nu s'a isprăvit este faptul că el încă continuă. Deoarece Isus a întrebuințat secerișul natural al națiunii israelite pentru a ilustra secerișul sfinților, am putea duce ilustrația aceasta până la un punct mai departe dupăcum este indicat prin timpul secerișului natural al israeliților. Secerișul natural al israeliților se începea cu prezentarea la Dumnezeu a celui dintâi snop de grâu după Paște și continua până la Rusalii, adică o perioadă de cincizeci de zile.

¹³Din Dicționarul Biblic al doctorului Smith cităm următoarele:

„Rusaliele, care înseamnă ziua cincizecea, sau ospățul secerișului sau sărbătoarea săptămânelor, să pot socoti ca un supliment al Paștelor. Această sărbătoare ținea numai o zi, dar jiloul modern a lungit-o două. Poporul, care aducea la Paște primul snop al secerișului înaintea Domnului, se întorcea la casele lor și începea secerișul sau strângerea grâului, iar după aceea se întorceau ca să fie sărbătoarea secerișului înaintea lui Iehova. Începând dela șasesprezece Nisan se socotea șapte săptămâni inclusiv, iar ziua următoare, sau a cincizecea, era Ziua Rusalilor, care cădea la sase Sivan [cam pe la finea lui Mai] (Exod 23:16; 34:22; Leviticul 23:15-22; Numerii 28:26-31; Deuteronomul 16:9-12; 2 Maccabei 12:32; Fapte 2:1; 20:16; 1 Corinteni 16:8) În perioada intervenitor se cuprindea întreg secerișul recoltei, din care recolta grâului era cea din urmă. Începutul lui se data dela timpul când se punea prima dată seceră la seceris. Rusaliele erau timpul de bucurie al jilovilor, ca terminare a secerișului, iar poporul era îndemnat să se bucure înaintea lui Iehova cu familiile lor, servii și servele lor. Leviii din lăuntrul porților lor, cu streinul, cu orfanul și cu văduva, în locul ales de Dumnezeu pentru numele său, când ei aduceau darul lor de bună voie înaintea lui Iehova Dumnezeul lor.—Deuteronomul 16:10, 11.

¹⁴Dacă luăm că secerișul clasei grâul, adică a sfinților, s'a început cu începerea prezenței a doua a Domnului în 1874, ar putea fi atunci nelaloc să încheiem că secerișul trebuie să conțină cincizeci de zile simbolice, adică cincizeci de ani? Dacă e așa, atunci ne-am putea aștepta ca secerișul să se termine cu cincizeci de ani după 1874, sau cu anul 1924. Dacă această concluziune este cea adevărată, ce îndemn minunat se află în ea pentru sfinți, ca să fie veghetori, ferbiți în rugăciune, activi și pentru a se bucura în privilegiile lor de părtași ai lucrului Domnului în zilele acestea de încheiere ale secerișului. Această ar însemna că alegerea casei regale se va termina cu sfârșitul anului 1924. Dacă se va întâmpla așa, atunci, cu cât de mare încredere pot sfinții de acum pe pământ să anunțe că „s'a apropiat împărăția ceriurilor”, pentru că toți membrii vitei regești s'apropie spre complectare și se pregătesc pentru împărăție.

Insemnătatea acestora pentru Biserica

¹⁶De sigur nu este loc nici pentru cea mai mică îndoială în mintea copilului consacrat a lui Dumnezeu, că Domnul Isus a fost și este prezent din 1874 încoace; că secerișul de atunci încoace a fost în curs; că partea

cea mai mare a sfinților este acum adunată. De aceea, poate fi vre-o îndoială întemeiată despre complectarea încurând a bisericii și glorificării ei, în vederea profețiilor îndeplinite? Nu sunt toate faptele fizice din jurul nostru indicatoare despre ceea ce trebuie așteptat în ceasul acesta de încheiere al pelerinajului bisericii pe pământ?

¹⁷Am putea dară să așteptăm, ca zilele de încheiere ale lucrului de seceriș și mănturie pentru Domnul să fie toate numai bucurie și nici o încercare? Pentru răspunderea acestei întrebări trebuie să luăm în considerare cuvintele lui Isus cu privire la lucrul din urmă al bisericii. Se pare că e clar destul, că ultimul lucru al bisericii va fi de a proclama vestea cea bună și minunată despre căderea imperiului lui Satana; că s'a apropiat împărăția ceriurilor, cum și binecuvântările ce vor urma pentru omenire din aceasta. Cu privire la aceasta Isus ne spune: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre măntuire la toate neamurile, și atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:16) Bădăcina cuvântului dela care se trage cuvântul „sfârșit”, în acest text, este grecescul „telor”; iar însemnătatea lui cum i-se dă de către Doctorul Strong, este: „Culmea la care se atingește ca și limita finală, sau cea mai extremă.”

¹⁸Prin urmare, cuvintele Domnului de aici noi le înțelegem astfel: Culmea la care atințim, partea finală sau cea mai din urmă a lucrului, este și va fi aceea a proclamării veștilor bune, că ordinea veche s'a sfârșit, și că s'a apropiat împărăția ceriurilor cu toate binecuvântările ce le va aduce ea; și că aceasta se va face ca o ultimă mănturie națiunilor; că atunci când acest lucru de mănturie va fi isprăvit, adică se va ajunge la culmea finală la care se atințea, atunci va urma marea strâmtorare care va zdruncina toate națiunile.

¹⁹Negreșit că creștinul trebuie să aibă multă bucurie în inima sa în timp ce proclamă această fericită veste, pentru că ea înseamnă pentru popor ceva ce îl mângâie și îmbărbăază în ceasul acesta întunecat. Înseamnă a spune făpturii gemătoare că a sosit timpul eliberării ei. Cuvintele lui Isus în legătură cu declarația că evanghelia împărăției se va vesti tuturor națiunilor, arată că împlinirea acestui ultim lucru va fi însoțit de multe și aspre încercări. În versul treisprezece el ne spune: „Dar cine va răbda până în sfârșit, acela va fi măntuit.” Cuvântul „sfârșit” este tradus din grecescul cuvânt „telos”. De aceea noi încheiem, că răbdarea aceasta trebuie să fie tot atunci când să va da și vestea aceasta. Dacă numai cei ce răbdă până în sfârșit se vor măntui, atunci și partea contrară a declarației este adevărată: adică acei care **nu răbdă** până în sfârșit, înseamnă

că ei nu vor fi din familia regală. Deoarece răbdarea și predicarea evangheliei împărăției până la sfârșit să referă tot la același timp, urmează că atunci **va fi mult de răbdat**. Cuvântul „răbdare” înseamnă a suporta probe, încercări, a avea curajul, tăria de a răbda suferințe și a rămâne statornic. **Statornicie** înseamnă a stăruia în o afacere sau întreprindere, la care ai început, a susține scopul urmărit în ciuda influențelor contrare, împotriviților și descurajării, a nu părăsi sau a te da în lături dela lucrul întreprins. Prin urmare, putem deduce de aici, că va fi o mare ispită spre dare înapoi, spre răceală, spre a deveni descurajați, a ne lăsa convinși de influențele contrare și de a părăsi sau abdice de lucrul din urmă.

²⁰Singura concluzie ce o putem trage din aceste texte este că odată ce am pus mâna pe coarnele plugului noi trebuie să ținem drept înainte; că odată ce Domnul ne-a încredințat anumite interese ale împărăției sale și ne-a poruncit că cuvenita îngrijire a acestor interese este vestirea împărăției sale, urmează că lipsa sau refuzul de a face aceasta, va fi pentru acela sau aceea motivul pentru care ei să nu ajungă să fie din clasa regală. Ciudat cum va părea unora, multe din aceste aspre încercări, cari vor tinde spre descurajare, vor veni sau vor fi cauzate dintre și de cei consacrați. Referindu-se la aceasta, apostolul Petru scria: „Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare.” (1 Petru 4:12) Multe din aceste încercări și probe de credință să vor datori faptului că unul se obosește, slăbește și ostenește, devine nervos și iritabil. Alții vor găsi ușor să-l înțeleagă greșit pe unul ca acesta și adesea ori va fi înțeles greșit. Lucruri de nimic și neînsemnate vor fi întinse și lătite și mărite despre el; și atunci se vor găsi alții care vor zice: „Pare ciudat că un frate sau o soră în adevăr ar face astfel de lucruri.” Fiind d'înainte avertizați contra acestora, ele n'au să ne pară ca ceva strein: ci din contră, fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu, să se silească, studiind, cum să provoace sau să îndemne pe frați mai mult spre iubire decât spre altceva, și să facă totul ce îi stă în putere pentru a ajuta fratelui său să steie în rândurile celor activi ai Domnului, și să îmbărbăteze de a ținea pasul cu restul trupei ca el să se poată bucura cum merge înainte.

²¹De aceea, niciunul să nu se descurajeze din cauza acestor ispite și probe. Fiecare să le rabde cu bucurie. Apostolul Iacob spunea: „Iată fericim pe cei ce răbdară cu statornicie.” (Iacob 5:11) Și iarăși: „Frații mei, socotiți drept orice bucurie, când veți fi căzut în felurite ispite, știind că încercarea voastră în credință lucrează stăruință.” (Iacob 1:2, 3) Una din încercările deosebite ale

bisericii, în ultimile ei experiențe, este și trebuie să fie aceea a **răbdării îndelung**; și pentru ca cineva să poată sta sub proba aceasta trebuie ca credința să-i fie tare de tot. Apostolul Pavel făcea clar că accia cari vor fi primiți în urmă ca membrii ai casei regale trebuie să rabde cu bucurie **până la sfârșit**. „Christos însă ca fiu este credincios peste casa lui, a cărui casă suntem noi, **dacă vom fi ținut până la sfârșit** nesfială temeinică și cuvântul de laudă al nădejzii.” (Evrei 3:6) De aceea, concludem, că creștinul care stăruiește și rămâne statornic ca un martor pentru Domnul **va găsi foarte mult de răbdat**, dar bucuria va contrabalansa prin măsură cu mult mai mare toate încercările înfocate dacă credința și iubirea vastră continuă să rămână tari. Sfântul Pavel, pentru încurajare, ne spune: „Pentru că micimea de puțin timp a suferinții noastre de acum desăvârșește pentru noi în chip peste măsură spre a covârși o cumpănă veșnică de mărire.”—2 Corinteni 4:17.

²²Inseamnă deci, pentru Biserică, că lucrul de încheere al ei va fi însoțit de încercări înfocate și de o bucurie mare. Fecioarele înțelepte vor avea oleul bucuriei în vasele lor. Slugile credincioase vor răspunde invitației Domnului să intre în bucuria sa. Bucuria lor va fi mare pentru faptul că Regele este prezent iar împărăția lui aproape, și vor avea o plăcere să spună aceasta și altora. Ei se vor bucura în faptul că se apropie ceasul eliberării lor, și cu bucurie și mai mare ei se vor bucura în speranța unei vederi a Domnului față în față; și când încercările vor fi mai aspre ei își vor aduce aminte de aceste cuvinte prețioase: „Bucuria Domnului este tăria voastră!”

Mai multe ocaziuni

²³Consacrare deplină înseamnă o învoială cu Domnul de a fi credincios până la moarte. De aceea, n'ar trebui să aibă așa de mare însemnătate faptul dacă noi mai avem numai un an sau mai avem încă zece ani de activitate pentru a mărturisi despre împărăție. Noi ar trebui să întâlnim și să îmbrățișăm aceste ocaziuni cu inimă serioasă. Toate indicațiunile ne arată că anul 1924 va fi un an de activitate hotărâtă și mare pentru a mărturisi despre împărăția Domnului. Anul 1923 a fost cel mai mare an de activitate de când s'a început secerișul. Prin harul Domnului în anul 1924 lucrul va fi împins și lătit până la cele mai depărtate părți ale creștinătății pentruca conform poruncei Domnului să facă mărturia prezisă. De aceea, fiecare soldat credincios al crucei ar trebui să zică în timpul acesta, fraților săi: „Nu vă temeți! Fiți tari; să nu vă slăbească mâinile!”

Supravegherea vinderii

²⁴Pentru încurajarea lucrătorilor credincioși din câmp ne folosim de această ocaziune pentru a spune că recordurile în biroul nostru arată că în decursul anului trecut adunările care au urmat întocmai instrucțiunile și sfaturile trimise din timp în timp de Societate, au obținut rezultate mai bune iar lucrătorii, binecuvântări mai mari. Aceasta este tocmai ceea ce am putea aștepta. Dacă noi credem că Domnul își conduce lucrul său într'un mod organizat, atunci ce alta am putea aștepta decât ca el să îndrumeze lucrul vinderii cărților și literaturii într'un mod armonios? Noi nădăjdим în anul acesta să vedem pe fiecare consacrat în careva parte a lucrului, punând fiecare atâta timp cât poate. În armonie cu îndemnul Apostolului, noi îndemnăm pe fiecare adunare și pe fiecare membru din adunare să urmeze sfaturile pentru înaintarea lucrului Domnului și să facă totul ce poate pentru înaintarea intereselor împărăției de care suntem așa aproape.

Glorificarea în curând

²⁵Dacă noi am primit adevărul din iubirea pentru adevăr, atunci nu vom fi atât de adânc interesați că în care zi anume, sau în care ceas, ne vom sfârși noi calea aici pe pământ; ci primul nostru interes va fi cum să plăcem Domnului la orice timp, străduindu-ne în ai face voia sa sfântă. Fie că cu anul 1924 se sfârșește lucrul de seceriș sau nu [și nimeni nu știe aceasta cu siguranță] noi știm că complectarea și glorificarea bisericii nu poate fi departe. Faptul acesta singur ar trebui să tresară de bucurie inima fiecărui consacrat; pentru că înseamnă intrarea în prezența Domnului, unde este plinătatea bucuriei și a fericirii fără de capăt.

²⁶Inseamnă că s'apropie timpul când noi vom face cunoștința celui glorios înger răzitor care a supravegheat credincios asupra intereselor noastre, după porunca Domnului. Ce plăcere va fi în întâmpinarea și salutarea acestor iubite creaturi și dela care vom auzi spunându-ni-se de câte ori ele ne-au stat în ajutor ca să ne păzească de poticnire și cădere! Iar noi vom avea plăcerea mare de a ne exprima iubirea noastră față de ele.

²⁷Va însemna că ne vom întâlni cu toți aceia pe care i-am cunoscut ca și lucrători credincioși în cauza Domnului, și pe care noi i-am iubit și pierdut pentru un timp. Inseamnă că atunci ne vom reuni cu ei și vom fi împreună în nesfârșită bucurie, și nu vom mai fi despărțiți niciodată. Fiecare din aceștia va fi o stea strălucitoare în împărăția Tatălui nostru, deosebiți, de bună seamă, în strălucire, dar toți glorioși și minunați în palatul Regelui mare.

²⁸Inseamnă că în curând noi vom face cunoștința tuturor membrilor din casa regală a fiilor, a căror frumusețe chiar și Domnul o iubește și dorește. (Psalm 45:12) Această glorioasă companie de preoți și regi, toți îmbrăcați în veșminte de glorie și în fața fiecăruia strălucind veșnica iubire a lui Dumnezeu, și urmați de soatele Miresei, ei vor fi prezentați înaintea tronului lui Iehova fără pată sau încrețitură sau ceva de acest fel. Ce spectacol de minunare va fi și aceasta!

²⁹Inseamnă că în curând, dacă vom fi credincioși, vom vedea pe Domnul gloriei față în față și îi vom istorisi iubirea noastră pentru el așa cum vom dori noi. Acela care ne-a cumpărat pe noi prin sângele său prețios, ne-a acoperit cu haina dreptății sale, a reprezentat și apărât cauza noastră în curțile lui Iehova, ne-a condus prin toate greutatețile căii strămte, ne-a acoperit și protejat, ne-a scăpat de dușmanii noștri și ne-a adus teferi în casa noastră de glorie, acela care a făcut toate acestea, este Domnul domnilor și Regele regilor. Și tot el va fi acela care va prezenta pe Mireasă înaintea tronului ceresc al Tatălui său, în miilocol strigătelor de bucurie și a muzicii în extază a corurilor cerești.

³⁰Inseamnă că în curând noi vom vedea pe Iehova, Eternul Rege, care n'are nici început și nici sfârșit: care este iubire, și a cărui iubire a plănuit toate acestea pentru noi. Atunci noi vom putea vedea glorioasa sa față și să petrecem pentru totdeauna în prezența sa. Atunci noi vom face parte din împărăție și vom putea aprecia cuvintele sfântului său profet, care pentru încurajarea noastră scrie: „Căci tu pusu-l-ai drept binecuvântare în etern, veselitu-l-ai cu bucurie înaintea ta. Căci Regele să încrede în Iehova, și prin îndurarea celui Prea înalt nu se va clăti...” —Psalm 21:7, 8.

³¹Acestea sunt unele din prețioasele promisiuni făcute nouă și care se cade să le ținem înaintea minții totdeauna pentru ca să nu slăbim. Deci, fiecare din calea strămte, care călătorește spre împărăție, să fie încurajat și mângăiat prin acestea. Încă puțin și îl vom vedea față în față pe acela care ne-a iubit și îl iubim. Ce fericire e a cunoaște și a întâlni pe unul ca acesta! Atunci vom locui noi în casa sa pentru totdeauna, privind-i fața și vom continua a câștiga cunoștința despre templul său. —Psalm 27:4.

³²Anul se deschide cu o privire minunată. Fiti tari și pășiți înainte, o voi fii ai Celui Preaînalt. „S'a apropiat împărăția cerurilor.”

Pentru lume

³³De mult timp lumea stă în întunec și sub puterea apăsătoare a dumnezeului mic, adică a diavolului. Atât de puternic

s'a înrădăcinat el pe pământ încât se credea că el nu va putea fi înlăturat niciodată. Dar puternicul Rege este acum de față, și face cenusă și pulbere puternicul imperiu al Satanei, și el nu va obosi și nu va înceta acțiunea sa până ce toate lucrurile sale rele vor fi nimicite de pe pământ. (Daniil 2:35, 43, 44) Operația este o **forță majoră**. Necesară această cauzează multă durere și suferință. Timpul acesta are să fie un timp de tulburări, de care omenirea n'a mai văzut niciodată, și, mulțumită lui Dumnezeu, Isus ne spune că nici nu va fi altul asemenea. Popoarele să adâncesc pe zi ce trece în el, iar tulburarea va topi și muia sufletele celor îngâmfati și mândri și îi va pleca la pământ. Toată lumea să clatină ca și omul cel beat, și în sfârșit va ajunge la capătul drumului, stând față în față cu prăpastia. Atunci popoarele vor striga din năcazul lor către Domnul și el le va scăpa din nenorocirea lor.

³⁴Dară înainte de a sosi ceasul acesta întunecat asupra lumii, biserica trebuie să se grăbească cu pregătirea unei anumite hrane pe care să o așeze înaintea lumii suferindă: o anumită hrană din care gustând să se nască în inima lor o speranță. Este voia lui Dumnezeu ca aceasta să se facă. (Matei 24:14) De aceea fiecare consacrat al Domnului de pe pământ să țină minte că anul 1924 este, și trebuie să fie, un an de o activitate mare și hotărâtă. Domnul va da poporului său tăria necesară, iar bucuria lor în Domnul va fi tăria lor.

Impărăția

³⁵În mijlocul nopții celei mai întunecate a pământului se vor ivi razele strălucitoare ale gloriosului Soare al dreptății, care se va ridica cu vindecare sub aripile sale. Acesta va aduce pace și liniște sufletelor oboșite. Impărăția este zugrăvită ca având două părți, o parte spre nord, adică spre tronul lui Iehova, centrul ceresc al universului, scaunul imperiului divin; și cealaltă către miazăzi, partea pământescă a împărăției, de sub conducerea vechilor credincioși, ridicați la putere și autoritate și lucrând sub supravegherea lui Christos. Valea formată prin aceste două părți ale împărăției va fi un loc de scăpare pentru cei săraci și apăsați, care flămânzesc și însătoșează după dreptate. În valea aceasta de binecuvântări ei vor alerga și vor afla liniște, repaus și scăpare.

³⁶Priviți, cum cei orbi, cei schiopi, cei surzi, cei muți, cei bolnavi, cei oboșiți, cei apăsați și cei săraci—toți alergând la această vale a binecuvântării! Și pentru ce? Pentru că Regele gloriei domnește cu dreptate. Noul guvernament este așezat pe umerii săi; este un guvernament de egalitate și de justiție care să împarte egal

tuturora. Poporul va învăța atunci ca să-i cheme numele său Minune, pentru că nimeni nu va fi asemenea marelui Rege. Ei vor învăța că el este marele Sfătuitor, pentru că el va fi acela care le va arăta drumul și-i va conduce pe înalta cale a sfințeniei spre desfășurarea bucurii și viață veșnică. Ei vor învăța că el este Dumnezeu puternic, al doilea după Iehova, pentru că toate puterile sale el le întrebuițează numai spre bine. Ei vor învăța că el este Părintele etern, pentru că Regele va da viață veșnică acelor care vor asculta de legea sa. Ei vor învăța, mai departe, că el este Prințul Păcii, pentru că el va stabili pacea veșnică pe pământ care nu va mai fi turburată cândva. Sub domnia sa pașnică și de dreptate acei care se vor supune vor primi sănătate, tărie, fericire și viață. Frica va fugi dela ei, și în aceea fericită zi fiecare va sta sub vie stăpânirea lui Christos, și sub smochin [faza pământescă a împărăției], și nu va fi nimeni cine să-i înspăimânte. Acest glorios și fericit lucru va continua până ce tot poporul îl va mări, și până ce în tot pământul se va auzi răsunând cântecul de bucurie și veselie, zicând unul altuia: „Toate în care este suflare să mărească pe Domnul.”

³⁷Cei 144.000 de regi, sub conducerea și căpetenia marelui Rege al regilor, Isus Christos, vor avea fericitul privilegiu de a împărtași omenirii aceste binecuvântări. Chiar acum, în ziua aceasta, Dumnezeu ceriului îi vorbește clasei împărăției de pe pământ prin profetul său, astfel: „Cuvântați între popoare, Iehova domnește; întemeiatu-s'a lumea, și nu se va clăti. El popoarele cu dreptate le judecă.” (Psalm 96:10) **Aceasta este o chemare la acțiune. Fericit este creștinul care aude și se supune acestei chemări.** „De aceea, încingeți-vă coapsele gândirei voastre, fiți treji, sperând până la capăt.”

³⁸Privirea anului 1924 este minunată. E inspiratoare. Este mișcătoare. Bucurați-vă deci, voi fii ai lui Dumnezeu, voi viitorii regi, în timpul ce vestiți lumii vestea de mântuire, vestea eliberării: „S'a apropiat împărăția cerurilor.”

„Veghetorul, spune-ne despre noapte:

Dimineata pare să zorește.

Călătorule, întunecul deja să imprăstie:

Indoiala și frica dispar repede.

Veghetorul, inceta-vor oare ale pământului dureri.

Și oare a lui Dumnezeu voi face-se-v'a pe pământ?

Călătorule, da, Prințul Păcii.

Regele pământului deja a venit!”

INTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

În ce fel se deschide anul 1924 pentru lume? Cum este descris el de profetul Ioel? Care este vederea creștinului, și s'a referat Isus la ea? § 1

Ce învinuire aduce Iehova în contra păstorilor și conducătorilor de turme a Sionului nominal? § 2.

Ce înseamnă a umbla în lumina feței lui Iehova? § 3, 4.
Cine e Regele, și ce era necesar pentru Rege să facă înainte de ce putea să domnească? § 5-8.

Când și cum sunt sub-preoții și sub-regii aleși? § 9, 10.
 Când și cum sunt sfinții adunați? Cum se numește perioada
 acea? § 11.
 Cât timp durează „secerișul“, și care este dovada? § 12-15.
 Ce înseamnă pentru biserică „secerișul“? Care trebuie să fie
 vestea ei? Ce experiențe vor însoți proclamarea vestei? § 16-18.
 Ce însemnătate are cuvântul „sfârșit“ dela Matei 24:16?
 și „răbdarea“? § 17-19.
 Ce concluzii putem trage din aceste cuvinte? Vor veni unele
 încercări chiar din rânduile noastre? § 20.
 Care Scripturi ne vor aduce noua bucurie și fericire, dacă
 ne folosim de ele? În ce lumină să privim noi pelerinajul
 nostru pământesc? § 21.
 Dacă noi suntem în mijlocul încercărilor înfocate atât din
 lăuntru cât și din afara, cum putem noi să avem totodată și
 bucurie nespul de mare? De unde vine aceea bucurie? § 22.

Întrucât numai consacrarile depline sunt acceptabile, ce în-
 seamnă aceasta? § 23.
 Rezultatele mai bune în vinderea cărților—pe care Domnul
 în mod deosebit le binecuvăntează—urmând cărei metodă să
 pot obține? § 24.
 Care sunt cugetele logice și inspiratoare și îmbucurătoare
 din o meditare asupra glorificării sfinților? § 25-32.
 De ce nu vede lumea numai întunec și întunecime înainte-i,
 și astfel devine neliniștită când se cugetă serios la viitor? § 33.
 Ce scop a avut Domnul prin punerea înaintea lumii vestei
 împărăției? § 34.
 Ce va împăraștia norul gros de întunecime ce planează
 asupra lumii? § 35.
 Privind la Mileniu, ce vedem noi? Și pentru ce? § 36.
 Ce însemnătate are Psalmul 96:10? Ce va însemna el pentru
 aceia cari astfel se poartă încât el se îndeplinește în ei? § 37, 38.
The Watch Tower 1 Ianuarie 1924.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 16 IANUARIE

„Iehova gătit-a în cer tronul Său“.—Psalm 103:19

ÎMPĂRĂȚIA pentru care creștinii au fost învă-
 țati de marele Învățător să se roage, și pentru
 care ei sau rugat și continuă a se ruga, este
 împărăția lui Iehova. Isus a zis: „Când vă ru-
 gați, ziceți: Tată al nostru care ești în ceruri,
 sfintează-să numele tău; vie împărăția ta,“ etc.
 Deși e fapt că Isus Christos va fi Rege peste
 întreg pământul, el însă puterea sa și-o va exer-
 cita în armonie deplină cu voința lui Iehova.
 Toate lucrările provin dela Tatăl; și este un sin-
 gur Domn Isus, prin care sunt toate. (1 Corinteni
 8:6) De aceea, împărăția este împărăția lui Dum-
 nezeu și împărăția lui Christos.

Textul de mai sus arată că Iehova a pregătit
 tronul său în ceruri. „Tronul“ este simbolul pu-
 terii suverane și al autorității. Inseamnă că cel
 care posedă tronul are dreptul original și puterea
 supremă, autoritatea absolută; și că deasupra lui
 nu este nimeni altul mai sus. Inseamnă că pute-
 rea și autoritatea este exercitată fără mărginire.
 „Ceriurile“, în felul cum sunt întrebuințate în a-
 cest text, se referă la universul ceresc. Grupul
 pleiadelor este presupus a fi centrul ceresc al uni-
 versului, locul tronului lui Iehova, de unde se exer-
 cită puterea și autoritatea supremă. „Gătit“, în-
 trebuințat în acest text, înseamnă a fi aranjat sau
 stabilit. Prin urmare, noi înțelegem că Iehova a
 stabilit în ceruri locul autorității suverane, și de
 acolo îndrumază și dirijează toate lucrurile din
 ceriu, și la timpul convenit va dirija toate lucru-
 rile de pe pământ, prin Christos.

Când Isus se înalță la cer Iehova îl așază în
 locul cel mai înalt de favoare, al doilea după
 Iehova și pe tronul său și în putere și autoritate
 supremă al doilea după Tatăl. (Filipeni 2:9,11;
 Apocalips 3:21) Este invederat că Iehova își pro-
 pune să cârmuească noua lume prin noua crea-
 țione, și cu deosebire prin Isus Christos, Capul
 ei; iar la exercitarea acestei puteri asupra lucru-
 rilor de pe pământ, biserica va fi asociată lui Isus
 Christos ca regi și preoți ai lui Dumnezeu și ai
 lui Christos. (Apocalips 20:6) Pentru mângăerea
 și încurajarea bisericii, în timp ce ea umblă în
 calea strămtă, Isus îi dă această mare și prețioasă
 promisiune: „Biruatorului îi voi da să șadă cu
 mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și

am șezut cu Tatăl meu pe tronul său“.—Apoca-
 lips 3:21.

Isvorul oricărei autorități procedează dela Ie-
 hova Dumnezeu; și partea autorității care privește
 guvernarea pe pământ și restaurațiunea omului,
 va fi exercitată prin Christos. Tronul său, sau
 scaunul de judecată și al autori'tății supreme,
 Iehova l-a așezat și pregătit în ceruri. El a lucrat
 la pregătirea noii creațiuni sau a familiei regale,
 de multe veacuri, iar aceasta este acuma aproape
 complectă. Capul ei, și-a început deja exercitarea
 puterii privitoare la pământ, și face bucăți îm-
 părațiile rele și sistemele nelegiuite de pe pământ,
 în pregătire spre deplina stabilire a împărăției
 sale de dreptate, pace și binecuvântare eternă, dela
 care vor curge binecuvântări tuturor celor supuși
 și ascultători de pe pământ. Astfel avem o mică
 schițare sau pictură despre exercitarea autorității
 divine cu privire la binecuvântarea omenirii. Cu
 cât putem aprecia mai bine acest fapt cu atât mai
 minunat apare în ochii noștri, că marele Dum-
 nezeu are plăcerea să aleagă dintre oameni pe
 aceia pe care el îi transformează în asemănarea
 iubitului său Fiu Isus Christos, cu scopul ca să-i
 facă moștenitori, judecători și cârmuitori împreu-
 nă cu Christos asupra lucrurilor de pe pământ.
 Meditarea asupra acestui aranjament minunat ar
 trebui să ne facă să umblăm umiliți înaintea
 lui Dumnezeu și să căutăm cu stăruință al cu-
 noaște și ai face sfânta sa voie.

TEXTUL PENTRU 23 IANUARIE

„Pus'am pe regele meu pe muntele meu cel sfânt“.—Psalm 2:7.

ÎN INTELESUL textului acestuia cuvântul
 „munte“ este întrebuințat pentru a simboliza
 locul cel mai înalt din împărăția sfântă a lui
 Dumnezeu. Dupăcum am văzut din textul săptă-
 mării trecute împărăția este a lui Iehova pentrucă
 orice aranjament vine dela el. Ca și representan-
 tul lui Iehova, profetul ne vorbește aci despre
 Isus Christos ca și Regele lui Dumnezeu, pe care
 Iehova l-a așezat în cea mai înaltă poziție de
 autoritate din împărăția sa. Este clar că textul
 să aplică la un anumit timp. Acel timp este a-
 tunci când Isus Christos, marele Rege, își ia pu-
 teria și își începe domnia sa.

Isus Christos a fost Rege începând dela ungerea
 sa la Iordan, și mai ales dela înălțarea sa la cer

și așezarea lui de-a dreapta Tatălui. Însă pentru începerea domniei sale el trebuie să aștepte sfârșitul domniilor păgâne. Prezența sa, se începe din 1874. Cei patruzeci de ani ce urmează după această dată par a fi mai mult o zi de pregătire. Cu sfârșitul anului 1914 veni timpul când „cel a cărui era dreptul își luă puterea și autoritatea sa cea mare, și începu să domnească”. Aceasta se făcu tocmai la timpul când națiunile se repezeau la olaltă în războiul cel mare. Ele continuă și astăzi a se pregăti militarmente pentru a da marea și ultima luptă a Armaghedonului.

Mulți oameni își imaginează că puterile prezente ale lumii le pot aduce dorința, dându-le un guvernământ de pace și fericire. Aceasta e o închipuire deșartă. În același timp factorii cârmuitori ai ordinii rele din prezent se sfătuiesc împreună în contra lui Iehova și a unsului său, Christosului, și în substanță spun: „Noi nu voim pe acest Christos să domnească peste noi; deci să rupem funiile lor și să ne desbarăm cu desăvârșire de ideia unei împărății a lui Christos pe pământ”. Imaginația lor este deșartă, și străduințele lor sunt zadarnice. A sosit timpul când Iehova a așezat pe tron pe Regele său. Timpul prezent este un period de tranziție, și prin urmare e timpul mare-i lupte dintre feară și Mielușel, care luptă se va sfârși cu o biruință complectă de partea Mielușelului, și în care biruință împreună cu el vor fi asociați sfinții biruitori.

Ce timp minunat este timpul de acum de a trăi pe pământ și de a fi un martor al trecerii ordinii vechi și a venirii noii puteri de cârmuire pe pământ! Ce privilegiu mare și binecuvântare este a avea o parte în opera de a anunța lumii bolnave de păcat și suferitoare că Regele gloriei este acum pe tronul său, că în curând binecuvântările dupăcare ei așteptau de multă vreme, îi vor fi aduse, și dorința fiecărei inimi cinstite va fi îndeplinită. Aceste lucruri ar trebui să fie pentru creștini o mare putere inițitoare de a înainta cu vigoare, anunțând cu bucurie: „s'a apropiat împărăția cerurilor”. De sigur toți membrii creației noi de dincoace de vâl, care apreciază fericitul timp în care trăim noi acuma, vor poseda și exercita zelul care este deosebit casei regesti, făcând cunoscut și altora glorioasă împărăție. Aceste vești de bucurie trebuie să ajungă la toate națiunile de pe pământ ca și o mărturie, mai înainte de a veni sfârșitul complect. Deci acela sau aceia cari iubesc pe Domnul în mod suprem, să vestească această veste.

TEXTUL PENTRU 30 IANUARIE

„Și domnia este pusă pe umerii săi”. — Psalm 9:6.

DOMNIE însemnează exercitarea autorității în administrarea legilor și regulilor de acțiune, îndrumând poporul la ceea ce este bun și drept și oprindu-l dela ceea ce este rău.

„Umăr” reprezintă locul purtării de sarcină. Sarcina sau răspunderea de a administra noul guvernământ sau noua domnie este așezată asu-

pra lui Christos. Tot timpul acesta, începând cu alungarea omului din Eden, oamenii au încercat să inventeze și să stabilească o formă de guvernământ care să le aducă ușurință și mângăiere, pace și prosperitate, libertate și fericire. Mulți oameni buni și-au jertfit viețile în scopul de a ajunge la acest rezultat bun. Sfortările lor au fost zadarnice. Aceasta se datorește în primul rând imperfecțiunilor lor și apoi faptului că Satan, dumnezeul mimic, a influențat mintea și conducerea omului, conducându-l totdeauna spre rău; și acum după șase mii de ani de sfortări de a stabili o domnie dorită, omul a ajuns la ultima sa extremitate, și falimentul îl privește drept în față.

Iehova știa acestea toate dela început. El plănuise să lase omului se învețe această lecțiune prin experiență. El s'a îngrijit de răscumpărarea rasei omenești și pregătește casa regală, a așezat tronul său în ceruri, a pus pe regele său pe tronul său, și încurând va da oamenilor o domnie care va fi mai mult decât să mulțumească dorințele inimii lor. Cu formarea și conducerea acestui nou guvernământ este însărcinat Isus Christos, Regele regilor și Domnul domnilor. Nu suntem lăsați în îndoială despre felul de guvernământ ce va fi aceasta. „Iată, Regele va domni cu dreptate”. (Isaia 32:1) De mult timp doreau masele omenirii să aibă un guvern și o domnie dreaptă, dar acuma își dau seama de neputința lor de a-și stabili unul. A sosit însă timpul când ei vor învăța a ajunge la aceasta pe calea dreaptă. „Pentru că când judecățile tale vor fi pe pământ, locuitorii lumii învăță dreptate”. (Isaia 26:9) Aceasta este adevărat pentru că atunci „judecata se va pune în linie și dreptatea în cumpănă”. (Isaia 28:17) Judecata însemnează legile fixe ale lui Iehova; și prin Christos el va cere poporului să observe aceste legi fixe, și ei vor învăța să fie drepti, cum cumpăna este dreaptă.

Toată făptura a suspinat și s'a tăvălit în dureri până acum, așteptând descoperirea familiei regale a împărăției lui Dumnezeu. (Romani 8:19,22) Toată lumea este în dureri și desnădăjduită pentru că nu vede nimic pe care să-și poată așeza o speranță. Acuma este timpul pentru creștini de a-și exercita sarcina dumnezească: „de a îmbărbăta pe cei cu inima frântă și de a mângăia pe cei ce plâng”, spunând poporului despre domnia dreptății care a sosit. De sigur o parte din bucuria Domnului, la timpul acesta, este aceea că a sosit timpul pentru despoierea Satanei de orice putere și pentru legarea lui, pentru curățirea pământului de sistemele rele și nelegiuite, în pregătire pentru stabilirea unui guvernământ al dreptății. El invită pe membrii bisericii de dincoace de vâl să intre în bucuria sa. Ai intrat tu în bucuria aceasta? Amintesteți că „bucuria Domnului este tăria ta”. Desigur văzând întâmplându-se toate aceste lucruri minunate, fiecare copil al lui Dumnezeu se va bucura declarând: Iată pe Regele mării. S'a apropiat împărăția sa!

Watch Tower 1 Ianuarie 1924.

„NU DUPĂ CUM VĂ DĂ LUMEA“

„Că partea lui Iehova fu poporul Său, Iacob soarta moștenirii sale. Aflatu-l-a în pământ deșert, în loc singuratic, plin de urlete și de sălbătăciune. El îl înconjură, îl conduse și-l apăra cu lumina ochiului. Precum vulturul mișcă cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile sale; îi ia, îi poartă pe aripile lui; așa îl conduse Iehova singur, și nu fu cu dânsul zeu străin“.— Deuteronomul 32:9, 12.

(Continuare din numărul trecut.)

ÎNCĂ ȘI ALTE ÎNDRUMĂRI

În acest chip Domnul ne călăuzește și ne învață, cu scopul de a ne ajuta să creștem și să fim în stare a ne supune unui curs de instrucție mai înaintat, în școala aviației.

Dupăcum un vultur care își deprinde puii la zbor, îi gonestă întâi sau îi ridică din cuib, tot astfel și Dumnezeu strică cuiburile anterioarelor noastre constituțiuni, și ne scoate din împrejurările cu care ne-am obișnuit, pentru folosul și instrucția noastră proprie. Când vulturul își strică cuibul și împrăstie vreăsurile, puii ei strigă și se uită rugători la mama lor. Până aci ea li-s'a arătat ca o intrupare a gingășiei și considerației; acum însă inima ei pare de piatră iar urechile îi sunt surde la țipătul lor. Micuții sunt siliți să sară, dar pentrucă nu cunosc încă întrebuintarea aripilor, ei încep să cadă. Mama lor însă este când alături de ei, când sub ei, și îi ia pe spatele ei ca să-i asigure; apoi îi lasă din nou să cadă, până când micile pasări descopăr uzul aripilor și învață să zboare.

Sunt timpuri când carnea se ridică în fața providenței divine. Ea spune, asemenea vulturului când e pus în acțiune: O, mă vei prăpădi; eu aci m'am crescut; aci m'am obișnuit; eu nu vreau să părăsesc crengile și penele acestea. Tu îmi poți cânta și mă poți hrăni, dar nu-mi strica cuibul! Și ce puțin își dă pasărea seamă, că adevăratul scop al nutriției lor a fost acela de a crește suficient pentru a se supune și a încerca acest episod al stricării cuibului. Tot astfel toată hrana și toate învățăturile primare ce ni le dă Domnul, au acest singur scop dea ne întări înr'atăta, încât să fim în stare a ne abandona vechile condițiuni lumești, vechile împrejurări și tendințe ale minților noastre.

DIVERSE CUIBURI STRICATE

Probabil a fost un cuib al unor idei preconcepte și mult nutrite; poate cuibul a fost al unei biserici nominale; poate au fost legături familiare speciale, sau o specială coterie de prieteni, acelea care au trebuit stricate în cazul nostru. Acei dintre concepții spirituali ai Domnului, cari nu au fost scoși de către voința iubirii lui Dumnezeu, vor fi scoși mai curând sau mai târziu prin puterea sa, dar va fi prea târziu pentruca ei să-și dezvolte aripile.

Probabil Domnul învinge într'o anumită fază a lucrului său. Se poate că împrejurările arătate aduse atenției noastre, în așa chip încât să nu fi fost plăcut deloc cărnii noastre. Carnea a înregistrat obiecțiunile și a refuzat să-și însușească proiectul. Dar calitatea vulturului tânăr, mintea cea nouă, voința nouă, vor colabora bucuros în rândurile înțelepciunii divine.

La început noi nu știm cum să trăim prin credință, cum să ne susținem cu spiritul promisiu-

nilor divine. Noi ne putem simți căzând. Dar providența Domnului ne atrage atenția asupra unor promisiuni specifice, și pe acestea să ne sprijinim până ne vom restabili asigurarea. Pe măsură ce avem mai multe experiențe, puterea Cuvântului, spiritul și adevărul lui, ne pătrunde întreaga noastră ființă spirituală, iar încrederea noastră crește mereu pânăce ne devine obișnuită, și nu ne mai birue groaza nici unei schimbări venite în viața noastră.

BRAȚELE ETERNE

Cum am fi putut noi cunoaște vreodată întregul adevăr al promisiunilor lui, cum am fi putut cunoaște vr'odată că sub ele sunt „brațele cele eterne“ (Deut. 33:27) dacă nu eram aruncați în domeniul lor pentru a le încerca; și cum puteam noi ajunge vr'odată acolo, dacă locuiam mereu în cuibul nostru, într'o stare de lenevie, de visare și letargie? Lenea și visurile își au fără îndoială locul lor, dar locul lor nu este decât foarte mic în mintea urmașilor Domnului. Mulțumită Domnului, sunt atâtea faptele glorioase cari să întunece și cele mai mari produse ale imaginației. Cum am putea vr'odată să înălțăm aripile noastre ca vulturii (Isaia 40:31), cum ne-am scăpa vr'odată de „lațul păsărarului“ (Psalm 91:3) dacă nu am putea zbura? Cum ne-am putea aduna acolo unde sunt corpuri moarte (Matei 24:28) dacă nu am fi trecut prin stricatul cuibului, peste timpul de dezvoltare a aripilor și dacă la o anume dată sau într'un anume chip Domnul nu ne smulgea din vechile rădăcini ale ideologiei sau din vechile noastre împrejurări?

INDRUMĂRI ÎN PARTE, DATORITE OBSERVAȚIUNII

Dacă am observat unele pilde date poporului său de către instructiva prevedință a lui Dumnezeu, se poate oare că din această observare să nu fi învățat nimic? Nu putem oare vedea și aprecia într'o oarecare măsură, ca pe un factor ce ne dezvoltă caracterul, înțelepciunea asprimii cu care suntem administrați? De bună seamă, da. Toate pildele acestea ne sunt date pentru învățătura noastră (1 Corinteni 10:11; Petru 1:10-12), dupăcum apostolii ne asigură. Putem deci fi siguri, că atunci când ne vin astfel de încercări, dumnezeiasca înțelepciune planează deasupra noastră pentru a ne încuraja eforturile noastre timide; puterea divină ne va prinde când va fi să cădem și ne va lua ca să ne fortificăm când neobișnuita strădanie ne va fi obosit și istovit.

Oare nu trebuie să fim noi instruiți în parte prin exemple date nouă de Domnul, și nu trebuie oare să fim gata a colabora cu experiențele stricării cuibului, atunci când acestea vin; sau să fim noi

obligați să învățăm cu totul pe altă cale unele lucruri pe cari le-am fi putut învăța prin acceptarea smerită a mărturiei ce o dau miștii noastre exemplele acestea?

Dacă Abraam a fost credincios și a profitat de pe urma experiențelor sale, noi cari avem atâtea încurajări, putem oare să facem și să profităm mai puțin? Și dacă jidovii nu au profitat din pășunile lor, dacă ei n'au voit să învețe a deprinde în deplină confidență de Iehova, noi nu-i putem lua cătuș de puțin ca exemplu de urmat. „Să ne sârguim deci ca să intrăm în acel repaos, ca nimenea să nu cadă în aceeaș pildă a neascultării”. — Evrei 4:11.

UN EXEMPLU MĂREȚ

Noul testament ne arată figura inspiratoare a Apostolului Pavel. La ce înălțimi de sublimă credință și de adevăr a putut el să se ridice; pentru că el zice: „Cine ne va despărți de iubirea lui Christos? Suferință sau strâmtorare sau urmărire sau foamete sau golătate sau primejdie sau spadă? Dupăcum este scris că „pentru tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca oi de înjunghiere”. Dar în toate acestea mai mult biruim prin cel care ne iubi pe noi. Căci sunt incredințat că nici moarte nici viață, nici îngeri nici stăpâniri, nici ce este acum, nici ce va fi, nici puteri, nici înălțime nici adâncime, nici vre-o altfel de făptură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu ce este în Christos Isus Domnul nostru. Romani 8: 35-39.

Apostolul era mult deasupra experiențelor sale zilnice, cu toate că acestea erau de natură foarte dramatică, fiind el întemnițat, bătut cu vergi, având să se lupte cu fiare sălbatice etc. Precum și când întâmplările erau plăcute cărnii sale, el avea

aceeaș măsură a credinței și speranței, a încrederei și convingerii în Domnul. Ce nobil exemplu!

Ce putem noi deci să adunăm din toate acestea? Evident aceasta: că Dumnezeu așteaptă dela noi să fim în stare a viețui în împrejurările diferite în care ne va trimite el, și așteaptă dela noi să învățăm a adera la glorioasele principii fundamentale la cari se conformează și el, și să învățăm a nu ne uni la nimic decât la ceea ce este etern. Așa, și numai așa, vom putea fi gata pentru marea schimbare, dacă vom părăsi acest pământ pe care, ca făpturi noi a lui Dumnezeu, am fost alăptați și nutriți, și dacă vom ajunge la un nou și mai înalt punct de privire de unde să putem cunoaște și sluji omenirii lipsită.

VIITORUL ÎN LUMINA CREDINȚEI

Singură credința ne dă o viziune grandioasă a acelor timpuri. Ce bucurie va fi, când părțile acestea mai aspre ale învățaturii noastre vor fi dispărut și când ne vom putea atașa acelui strălucit paj, acelei cavaleade [ceată de călăreți poșoși] glorioase, celui mai frumos corp sau grup adunat vr'odată la olaltă și înconjurat — poate de miriade de îngeri cari până atunci au tot veghiat cu interes și dragoste asupra progresului fiecăruia. Și când acea suită cerească, în care fiecare este un miracol al grațiilor, fiecare un juvaer strălucitor în care se răsfrâng imensele bogății ale favoarei de veacuri a lui Dumnezeu, — când această suită își va lua în sus drumul întrecând pe îngeri, pe căpetenii, pe puteri, pe lună soare și stele, către îndepărtatul tron al lui Dumnezeu și al lui Christos, noi vom cunoaște atunci pe deplin pilda cu zborul vulturilor.

Watch Tower, 15 Aprilie 1920.

„ȘI FACEȚI-VĂ MULȚUMITORI“

„Mulțumiți în orice: căci aceasta este voința lui Dumnezeu în Christos Isus pentru voi”. — 1 Tesaloniceni 5:18.

GRATITUDINEA sau mulțumirea este arătată aici ca o parte a voinței lui Dumnezeu față de noi. Acelaș Apostol ne atrage în alt loc atenția asupra importanței grațitudinii, zicându-ne: „Și pacea hotărăscă în inimile voastre, la care pace ati și fost chemați într'un singur corp: și faceți-vă mulțumitori.” (Coloseni 3:15) Unul dintre lucrurile cele mai condamnabile în lume este ingratitudea, nerecunoștința. De fapt nemulțumirea, nerecunoștința, se afișează ca unul dintre factorii cei mai de seamă ai neajunsurilor omenești. Tot aceasta o spune despre ea și Apostolul, în descrierea cauzelor cari au contribuit în așa mare măsură la depravarea omenirii. El spune cu privire la păgâni: „Pentru că deși cunosseră pe Dumnezeu, nu l-au mărit ca pe un Dumnezeu, nici nu i-a mulțumit, ci fură umăgiți în gândirile lor, și întuneacă fu nemintoasa lor inimă.” — Romani 1:21.

Recunoștința este asemenea unui vas cu oleiuri bine-mirositoare, care nu ferește numai pe cel care le are, ci umple și odăia și întreaga casă cu aromela

sale plăcute. Ea ne amintește de lucrurile mai fine din viață. Ea, grațitudinea, este o umilă recunoaștere din inimă a binefacerilor primite, sau a binevoitoarelor intențiuni exercitate în favoarea noastră. O vedem izvorând: 1) când nu ne așteptăm la asemenea binefaceri sau binevoiri; 2) când nu suntem îndreptățați să le avem sau 3) când ne așteptam la dreptate rece, și în loc primim îndurare sau ertare. Grațitudinea este o afecțiune specială, care pare a combina sentimentele gingașe cu o emoționată recunoaștere a superiorității, care să combină într'un singur fapt.

APRECIEREA BUNĂTĂȚII LUI DUMNEZEU

Recunoștința înseamnă *apreciere*. Începem prin a aprecia bunătatea lui Dumnezeu, așa cum e arătată în Cuvântul său. Minte noastră stă în loc în fața unor fapte cuprinse acolo, și pe cari le punem la olaltă, ne gândim la ele, le admirăm, apreciem înțelepciunea lui Dumnezeu și interesul lui față de omenire,

asa cum se manifestă acestea în multe binecuvântări ce el le pregătește pentru ei. Dacă aprecierea aceasta a calităților lui Dumnezeu găsește răsunet în noi, ea să sălășluiește în inima noastră și ne protejează afecțiunile interioare. Aprecierea devine în acest chip grațitudine, iar grațitudinea nu este decât o expresiune modernă a recunoștinței.

Dacă inima ne va fi plină de recunoștință, aceasta va căuta să se exprime. La orice ocazie apropiată, la orice deschidere motivată a sa, inima recunoscătoare va căuta să ne atragă atenția la bunătatea lui Dumnezeu. Ea este o parte a atitudinii noastre de devotațiune față de el. După cum spune Apostolul: „În orice, prin rugăciune și prin rugăminte, să fie cunoscută cu mulțumire cererile voastre către Dumnezeu.”—Filipeni 4:6.

„Izvor al îndurării.

Ai cărnii ochi străbătători văd și ce e'nlăuntru și ce trece.

Primește-mi gândul recunoscător:

Eu n'am cuvinte—

De mulțumire către Tine, plin,

I-e silă sufletului cuvinte—

Priveste-mi, Doamne, inima.”

În al doilea rând, recunoștința noastră nu se va îndrepta numai către Dumnezeu și către Fiul său Iisus, cari sunt superiori în orice privință, ci și către semenii noștri, către acei cari sunt în același rând cu noi, atunci când aceștia fac o faptă bună sau un act de simpatie. Al treilea, nu este un lucru neștiut faptul că grațitudinea noastră trebuie să fie îndreptată și către cei inferiori. Este greu de închipuit o recunoștință față de un porc, dar în anumite împrejurări trebuie să fim recunoscători și unui câine sau unui cal.

Cu privire la acei cari sunt pe același plan al ființelor cu noi, Apostolul ne dă o notiță relativ la dezvoltarea aprecierii și grațitudinii ce li-o datorăm. El ne zice: „Unii pe alții socotind mai pe sus decât pe sine înșiși.” (Filipeni 2:3) Dacă vom socoti, după cum trebuie, greșelile noastre și la fel de drept virtuțile altor membri ai trupului lui Christos, noi vom putea să ne uităm cu onestitate în jurul nostru și să ne putem zice: Vreau să am tăria de caracter a surorii acesteia, curajul ace-stui frate, generozitatea acestuia sau inima bună a celui-lalt. Dacă nu vom fi în stare a admira la alți membri ai trupului lui Christos unele fructe ale spiritului, aceasta va fi un semn rău despre sănătatea noastră spirituală adevărată lipsă de ea în noi. „Cine nu iubește pe fratele său pe care l-a văzut, nu poate iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut.”—1 Ioan 4:20.

IZVORUL ȘI CANALUL ÎNDURĂRII

Dar cu toate că încontinuu avem prilejuri de recunoștință față de frați, față de membrii genului omeneș, sau față de gradele inferioare ale vieții animale, este lucru hotărât, că acei cari au să primească întâi recunoștința noastră, sunt Dumnezeu și Iisus Christos. Ca autor și izvor al oricărei bunătăți, Dumnezeu este vrednic de toată recunoștința ce o putem aduna. Ca un canal care ne transmite toate aceste binefaceri, Domnul Iisus trebuie în același chip onorat. Aceasta nu este numai o chestiune de etichetă de curte

sau o formă convențională. Ea nu e o datorie obligatorie pe care să o facem numai de formă și fără plăcere. Ea este o demnă atitudine a inimii față de Creator, pentru bunătatea sa față de noi, sau dacă nu este așa ceva, atunci nu este nimic. Fără îndoială unul dintre motivele pentru cari Dumnezeu l-a aprobat într'atâta pe Regele David, este acesta, că el a fost foarte recunoscător, mulțumitor, plin de apreciere față de nevrednicia sa și față de marea bunătate a lui Dumnezeu. Într'un rând el a spus: „Binecuvintează suflete al meu pe Iehova, și nu uita toate binefacerile lui.” (Psalm 103:2) Binefacerile dumnezeiești, darurile cerești, sunt atât de multe și totdeauna prezente, încât este aproape sigur că vom uita pe multe din ele, dar este cu desăvârșire nescuzabil să le uităm pe toate. Unii merg și mai departe și spun, că „Nu este Dumnezeu” (Psalm 52:2), și aceasta chiar atunci când se împărtășesc de binefacerile lui Dumnezeu, și chiar atunci când se folosesc de însăși respirația și de arma vorbei pe care înțelepciunea lui Dumnezeu le-a făcut cu puțință omului.

„Când toată îndurarea-ți Doamne,

Imi copleşte inima din mine,

Ridic și ochii și cântarea mea,

Pierdut ca'ntr'o minune, către tine.”

Pornirea omului spre nerecunoștință se datorește Satanei, care este părintele ei. Pe când acesta era un Cheruvim în Eden, în loc să se folosească de aceste prilejuri extraordinare ce avea de a preamări pe Dumnezeu, și a întări în om tendința spre recunoștință, el și-a întrebunțat greșit puterea, și-a reușit să impresioneze pe mama Eva îndemnând-o la o idee ingrătă. Acest gând ce l-a dat, a fost că Dumnezeu ar căuta să țină ascunse de ei anumite fericiiri, și că o face aceasta din gelosie.

NERECUNOȘTINȚA ȘI IZRAEL

La baza păcatelor israelului trupese găsim nerecunoștința. În Deuteronomul 8:9-5, 6, precum și în alte locuri, Dumnezeu a încercat prin Moise să înțipărească în mințile jidovilor fericiirile grațitudinii și dăunătoarele sfârșituri ale nerecunoștinței. El le-a zis: „Fereștete ca să nu uiti pe Iehova Dumnezeul tău... (și) inima ta să se înalte; și tu să nu uiti pe Iehova Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului, din casa servituții; care te-a condus în pustiu cel mare și înfricoșat, unde erau serpi înfocați și scorpioni, în pământ sec, unde nu era apă, și el a făcut să curgă apă din piatra de cremene; care pe tine te-a nutrit în pustiu cu mana, pe care părinții tăi n'au cunoscut-o, pentruca să te umilească și să te cerce, ca în cele din urmă să-ți faci bine; și să nu zici în inima ta: Puterea mea și tăria mâinei mele mi-au câștigat această avere; ci-ți adu aminte, că este acela, care-ți dă putere ca să strângi averi.”—Deuteronomul 8:11-14, 15, 16, 17, 18.

Psalmistul David într'o erupție de recunoștință a dedicat întreg psalmul 33 unei reviste a binefacerilor lui Iehova. El spune printre altele: „De îndurarea lui Iehova pământul este plin... Teamă-se de Iehova tot pământul, cutremure-se de el toți locuitorii lumii! Căci el a zis și s'a făcut, el a ordonat și s'a zidit, Iehova nimicește sfaturile popoarelor, cugetările na-

țiunilor le zădărnicește. Sfatul lui Iehova rămâne în etern, cugetările inimii sale din generațiune în generațiune. Fericit poporul al cărui Dumnezeu este Iehova, și națiunea pe care și-a ales-o de moștenire... Sufletul nostru a sperat în Iehova, El este ajutorul nostru și scutul nostru. Într'insul se va bucura inima noastră, căci în sfântul său nume ne-am încrezut. Fie îndurarea lui Iehova către noi după cum ne-am încrezut în tine."

Prilejurile de grațitudine din partea noastră, față de Iehova, sunt multe. Unele dintre ele este bine să le amintim.

Putem și trebuie să-i fim recunoscători pentru ține-rea noastră, pentru viața noastră, chiar și dacă nu este decât o viață fragmentară.

„Sunt fericit Doamne, că mi-ai dat viață,
Fericit, că mă plouă și
Mulțumesc-ți de toate, recunoscător,
Că pot râde când sunt voios, să plâng
[când mă doare.”

Ce are a face că viața, ce-o avem astăzi este plină de tot felul de imperfecțiuni și piedeci? Este singura viață ce o avem: și trebuie să ne folosim de ea în favoarea lui Dumnezeu. Evident, noi nu putem fi nerecunoscători față de acela care „a păstrat în viață sufletul nostru și n'a lăsat să se clătească piciorul nostru.”—Psalm 66:9.

MÂNCAREA, APA, ADĂPOSTUL, SIMȚUL

Ca o contribuție la întreținerea ființei noastre, și ca ceva ce ne face posibilă continuarea pildelor și experiențelor pe cari Dumnezeu ar voi să le învățăm pentruca să putem deveni făpturi nouă, avem din partea lui dumnezeiască provizie de hrană, de apă, și de acoperirea trupului nostru natural. Fără minunata provizie divină de productivitate a suprafeței pământului, noi nu am putea avea nimic din lucrurile acestea, numai dacă s'ar face în favoarea noastră ceva minuni speciale. Istoria bibliei ne arată, că chiar și atunci când jidovilor li-s'a dat un așa de minunat lucru cum a fost pâinea din cer recunoștința lor a slăbit sau chiar murit. Este o mare primăjdie aceasta, de a trece cu vederea proviziile ce ni le-a rânduit Dumnezeu pentru trebuințele noastre de fiecare zi și a spune că sunt lucruri făcute cu iscusința și energia noastră.

Putem și trebuie să fim recunoscători Domnului pentru plăcerea simțurilor noastre—pentră privilegiile văzului, auzului, gustului, pipăitului și mirosului. Aceste sunt singurele căi ale percepției simțurilor. Dacă toate aceste simțuri ni s'ar lua fără veste, am ajunge să fim adevărați morți vii. În adevăr, este îndoelnic dacă în un așa caz, trupul ar mai continua să funcționeze. Toate aceste simțuri au fost întrebunțate de Domnul ca figuri retorice, pentru a face să ne ajungă unele idei ale adevărului pe cari el vro-i să ni-le transmită. Pentru o inimă recunoscătoare exercițiul acestor simțuri este un deliciu chiar și sub forma naturală și cotidiană.

„Este'n lumina din soare, ceva
Ce'n viață mi eu n'am mai văzut,
Și o notă'n cântecul micului robin
Cum n'am auzit de plăcut.”

Și iarăși:

„Dulci țeluri, dulci păsări, dulci flori,
Umplu-tu-mi-au inima toată de dulceață.”

Un alt prilej de recunoștință ne este privilegiul și exercițiul agreabil al facultăților raționale. Suntem îndemnați să o facem aceasta, de către însuși Iehova: „Veniți acum să ne judecăm.” (Isaia 1:18) Toate sublimile subiecte, toate înălțătoarele prospecte asupra cărora ni-se atrage atenția în Cuvântul lui Dumnezeu, nu le-am putea lua în socotință dacă organismul omenesc nu ar fi fost inzestrat cu aceste facultăți cari ne fac cu puțință gândirea de pe anumite planuri ale punctului de vedere a lui Dumnezeu.

CASA PĂMÂNTEASCĂ ȘI PRIETENII

Putem să-i fim recunoscători de asemenea și pentru casa și prietenii de pe pământ. Nu au toți credincioșii lui Dumnezeu o casă, dar au cu toții prieteni. Aproape, dacă nu toți, au avut în viața lor un loc. Pentru aceasta pot să-i fie recunoscători, pentrucă li-a dat o bază de comparație cu casa cerească, casa ce are să fie, și în care nu vor intra nici un fel de difi-cultăți, sau imperfecțiuni, sau moarte sau nefericiri. Cea mai înaltă formă a tovărășiei este aceea care există între oamenii cu caractere similare; și de vreme ce toți fiii Domnului se străduiesc să placă aceluiași Dumnezeu, și au mult mai multe cele comune de cât ori care altă adunătură de oameni pe pământ, ei au baza tovărășiei celei mai adevărate, mai dăinuitoare și vrednice. Această tovărășie este mereu probată; ea e pusă mereu la încercare, din cauza imperfecțiunilor organismului aceluia pe cari Invățătorul i-a făcut tovarăși. În toate acestea însă este o ne-grăit de prețioasă practică, fără să mai vorbim ceva despre bucuriile grațitudinii față de Dumnezeu care nu ne-a lăsat singuri pe un drum pustiu.

Noi nu avem nici să ne uităm de sus, nici să negli-jăm recunoștința pentru privilegiul de a fi răspuns înaltei chemări cerești.

„Nu numai m'a izbăvit cereasca grație,
Ea m'a răscumpărat cu sângele lui Christos,
M'a cercetat, de eram străin,
De pribegiam departe de Domnul;
Dar, în afară de-această mântuire,
Dumnezeu mi-a arătat minunata sa grație
Chemându-mă cu o chemare cerească
Că să-i văd totdeauna fața.”

În întrecerea noastră după răsplata acestei mari chemări, Dumnezeu ne oferă o mulțime de privilegii. În locul dintâi avem incomparabila cinste de a fi aduși prin Isus în familia divină, el fiind singurul mijloc al ajungerii noastre la Dumnezeu. Mai avem privilegiul practicării anumitor posesiuni. Nici unul dintre fiii lui Dumnezeu nu are vro avere mare: fiecare însă are câte ceva. Și cu acel puțin putem să ne arătăm într'atâta sau credința sau necredința, încât Împăratul împăraților și Domnul domnilor să ne determine soarta în conformitate cu purtarea noastră. Să presupunem că nu am avea absolut nimic, nici chiar un briceag, sau un ceas, sau un creion: în ce chip am putea atunci să ne facem practica? Putem de bunăseamă să fim recunoscători pentru cele ce avem, cu toate că ele ne măresc răspunderea. La fel, apoi,

fiecare avem un anumit timp, o oarecare influență personală, oarecare educație, experiență sau putere de exprimare, în cari putem practica și demonstra Domnului intențiunile noastre bune și onestitatea dorinței noastre de a-i servi.

METODELE INSTRUCȚIEI DIVINE

Poate noi nu suntem totdeauna destul de recunoscători pentru metodele întrebuintate de Domnul la instruirea noastră. Ar trebui negreșit să-i fim mulțumitori pentru libertatea ce ni-o îngăduie în calea consacării noastre. El să poartă cu noi în așa fel, ca să nu facă din noi niște automate ci mai curând să fim în stare al adora în spirit și adevăr. Providențele învățătoare pe cari ni le dă sunt în scopul de a ne convinge că e de dorit să-i urmăm calea și că drumul nostru este inferior. Uneori lucrul acesta se întâmplă mai efectiv în noi atunci când suntem lăsați să avem un drum al nostru, pentruca tocmai aceasta să ne arate cât de rea ne este judecata și gustul, și tot atunci să vedem, cât de negrăit mai bine era de urman cu mai multă grijă povețele Domnului. Dacă încercăm prea cu încăpăținare să avem un drum al nostru, el ne va lăsa bucuros în această direcție. Dar sufletul nostru va slăbi într'un mod corespunzător.— Psalm 106:15.

Inima recunoscătoare și mulțumitoare merge din grație în grație, din tărie în tărie, din cunoștință în cunoștință, dar când grațitudinea noastră începe a fi

vană iar avantajile le primim numai ca pe o triumfare a bunului nostru noroc, vom vedea atunci că în aceeași proporție suntem reci, sufletește; și odată cu nerecunoștința va veni nesfințenia, mândria și toate acestea ne vor duce la uscăciune spirituală, iar dacă stăruim în aceasta, la moartea spirituală.

Este clar deci, că secretul vieții fericite a unui creștin constă în cultivarea spiritului preamăririi, în mulțumire, și în aprecierea iubitoare a bunătății manifestate a lui Dumnezeu, iar pentru cultivarea unui atare spirit este necesar ca încontinuu să chemăm la mintea noastră faptele îndurării și grației lui Dumnezeu; și ca în rugăciunile noastre să-i spunem foarte des că ne aducem aminte de bunătatea sa, că fiecare mărturie proaspătă a iubirii și purtării sale de grijă, face ca credința să prindă rădăcini tot mai adânci iar sensul prezenței și favoarei lui să fie tot mai realizat.

Gratitudinea va face ca orice încercare și sacrificiu din partea noastră să nu ne pară prea mari și deci ușor de oferit: ea va face să crească proporțional și să devină inspiratoare toate îndurările și favorurile date nouă de Dumnezeu. „Binecuvântat fie Iehova, Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel care singur face minuni! Și binecuvântat fie mărțul său nume în etern, și umple-se tot pământul de mărirea lui, Amin, Amin! — Psalm 72:18, 19.

Watch Tower 15 Maiu 1920.

STUDIAREA VOLUMULUI III.

CAPITOLUL VI. — LUCRUL SECERISULUI

(Continuare din numărul de pe luna August)

INDIA își datorează înaintarea înrăuririi directe și indirecte a creștinismului mai mult de cât oricărei alte cauză. Creștinismul a făcut mult spre a zdruncina vechea idee și credință a păgânilor în dumnezeii materiali, și în locul acestora să înalte ideea unui singur suprem Dumnezeu, precum au popoarele din vest [America și Europa]. [O explicație mai clară a acestei constatări ar fi că ei primesc din ce în ce mai mult ideea comună a ateismului, că Natura este supremul și singurul Dumnezeu].

².Între cele 263.000.000 de locuitori ai Indiei, să află 10.000.000 de tineri care vorbesc limba engleză și sunt instruați în ideile apusene, la fel cum suntem noi. Castele mai înalte sunt pe deplin cunoscute cu literatura, religia și știința cari formează baza educației poporului din țara noastră [America]. Vechea idee și credință despre un Dumnezeu mâniaș, care trebuie să fie înblânzit prin fel și fel de daruri și multe rugăciuni, a dat loc spiritului modern de infidelitate [necredință]. Omul educat al răsăritului nu mai crede în dumnezeii părinților săi. Ei au dat pe aceștia la o parte pentru totdeauna și au pus în locul lor învățăturile Col. G. Ingersoll, Paine, Voltaire, Bradlaugh și a tuturor celorlalți învățători atești și panteistici. Acest veac sceptic va trece în curând, iar Apusul, în tocmă după cum a dat Indiei ideile sale, îi va da și religia Dumnezeului creștinesc.

³.Tinerii Indiei sunt bine educați, observatori, pătrunzători, inteligenți și bine pricepuți în toate afa-

cerile altor popoare afară de al lor, și, cu toată pareciudat, cunosc bine Biblia noastră. De fapt, așa de bine o cunosc, încât nimeni altul decât acela care este bine cunoscut cu învățăturile ei poate nădăjdui a fi în stare să răspundă cu succes la toate obiecțiunile ce le aduc împotriva ei. Ideia populară că misionarul șade la umbra unui pom sau arbore și învață pe sălbaticii desbrăcați ce s'adună în jurul lui, s'a-dus în vânt. În India misionarul întâlnește oameni cu educație și inteligență, și el trebuie să fie bine pregătit pentru ai putea influența. Pe lângă inteligența și priceperea lor, ei sunt un popor plăcut, amabil, complăzant, nobil și tratează pe toți străinii cu cea mai mare considerațiune și respect."

⁴Faptele contrazicătoare pe care le citează nu justifică chiar deloc nădejdiile neîntemeiate ale domnului de mai sus. Experiența de sigur a arătat că dovezile cârpăcite ale sectarismului, a căror eroare adesea întortochiază și vițiază orice adevăr ce a mai rămas în ele, rareori a convertit pe cineva fie din oameni cinstiți fie de speța scepticului batjocoritor. De sigur, toți afară de cei orbi, pot vedea, că dacă cele zecese de milioane de păgâni ar fi convertiți la stăru și creștinismul celor cincisute trezeci de milioane, de așa ziși creștini, s'ar pune întrebarea, ca și în timpul lui Isus, despre jidovism (Matei 23:13), dacă n'ar fi de două ori mai potrivți pentru nimicire decât erau când se aflau în superstiția lor păgânească. Desigur, nici un om cu minte trează nu ar putea susți-

nea că convertirea la o astfel de stare și creștinism cum e acel al celor cincisute treizeci de milioane, s'ar potrivi sau ar îndeplini descrierea făcută de profeti despre un Mileniu de pace și bună învoire, și care e sugnat pe scurt în rugăciunea Domnului nostru, prin cuvintele: „Vie împărăția Ta, facă-se voia ta precum în cer, așa și pe pământ.”—Luca 11:2.

Este cuiva vre-o mirare că această masă de cincisute trei zeci de milioane, care pe dinafară formează Biserica lui Christos, și se numește pe sine împărăția lui Christos—„Creștinism”—este unită de Domnul nostru Babilon [amestecătură, confuzie, zăpăceală, rătăcire], și declară că-l va scuipa din gura sa? Este vre-o mirare că aceștia, cu ideile lor despre împărăția lui Christos și despre felul și rezultatele lățirii ei peste tot pământul, sunt nepregătiți pentru adevărata Împărăție și nu voiesc a recunoaște și primi pe Regele cel Nou, precum din asemenea motive, erau nepregătiți mai marii jidovilor și cărmuitorii lor pentru întâia venire a Domnului? Nici nu se poate trage la indoială, că împărății, regii și principii cari acum își întrebunțează puterea și influența lor pentru mărirea proprie și susțin și echipează milioane de oameni înarmați spre a-i susține pe ei în excesele și în pozițiile lor domnești, și mai bucură să vadă milioane de oameni măcelăriți și alte milioane de văduve și orfani, precum s'a întâmplat de atâtea ori în trecut, decât să se despartă de favorurile de până acum. E oare lucru de mirare, că aceștia nu doresc, nu așteaptă, și nu cred în felul de împărăție promis în Scripturi—o împărăție în care cei mândri, cei îngâmfaiți și vani, vor fi plecați jos iar cei de jos ridicați la treapta comună de egalitate? E oare de mirare, că toți acei care simpatizează cu orice fel de opresiune, stoarcere sau monopoluri zdrobitoare și înșelăvitoare, prin care ajung sau speră să ajungă la avantajii nedrepte în paguba masselor, vor fi zăbavnici a crede în o Împărăție a dreptății în care nu va fi îngăduită nedreptatea sau folosul altora în scopuri necuviincioase? In deosebi, oare ne poate mira, că aceștia nu pot crede, că împărăția aceasta e aproape, sau chiar înaintea ușei?

*Nici nu ne poate mira, că mai marii preoților și căpeteniile creștinismului, căutând după câștigul lor, fiecare în partea sa sau din secta în care se află (Isaia 56:11), lipsesc a-l recunoaște pe Regele spiritual, care e acum de față, și prin urmare îl refuză cum odinioară au refuzat preoții și conducătorii jidovilor pe Domnul care era în carne în mijlocul lor. Și precum Domnul a refuzat și rețezat jos pe multe din ramurile olivului și le-a aruncat în focul timpului de strămtorare, spre a fi nimicite, și a reținut numai pe israeliții adevărați, nu vedem noi cum aceeași înțelepciune pune la încercare în secerișul veacului acestuia pe „ramurile sălbatice” (Romani 11:21, 22) și tăie din harul și sucii rădăcinii [făgăduința Abraamică] mulțimea cea mare a ramurilor profesionale, a căror caracter, tîntă și fire sunt într'adevăr streine și sălbatice—fapte deosebite de promisiunea și planul lui Dumnezeu, reprezentat prin rădăcină?

*Nu pare lucru strein că secerișul prezent este un mijloc de separare al adevăraților creștini dintre aceia numai cu numele, după cum în secerișul jidovesc un asemenea lucru de separare al israeliților adevărați dintre cei numai cu numele a fost îndeplinit? E numai aceea, ce conform judecării sănătoase, ar trebui să așteptăm, chiar și când n'am avea nici o lămurire din partea Cuvântului lui Dumnezeu care ne arată înlăturarea marelui masse a creștinilor nominali, ca Babilon.—Compară Romani 11:20-22 cu Apocalipsul 3:16; 18:4.

*Darea la o parte a Babilonului [„a Creștinătății”], în anul 1878, a fost o dare la o parte a masselor creștine numai cu numele—„oștirea”, precum o numește Daniel, pentru a-i deosebi de clasa sanctuarului satului templului. Clasa sanctuarului nu va fi părăsită, nici lăsată pustie. Nu, laudă fie Domnului, sanctuarul va fi glorificat: mărirea Domnului are să umple templul când cele din urmă pietrii vii vor fi fost poleite, ciselate, aprobate și așezate la locul lor. (1 Petru 2:5, 6) Am văzut cum clasa sanctuarului a existat de-a lungul vârstei, cum a fost pângărită, și vasele [doctrinile] ei prețioase profanate, și cum s'a produs curățirea lor de erori în mod treptat. Clasa aceasta a fost totdeauna biserica adevărată, chiar și în timpul când se afla în sistemele nominale și în oarecare măsură le recunoștea și întrebunța. După înlăturarea sistemelor nominale, după cum s'a întâmplat în secerișul jidovilor, așa acum, adevărata Biserică sau clasa sanctuarului a fost singura recunoscută și întrebunțată de Dumnezeu. Caiafa, preotul cel mare al israelului după carne, a fost întrebunțat ca și un agent al lui Dumnezeu pentru a da marea lecțiune și profecție numai cu câteva zile înainte de a fi dat acest sistem la o parte. (Ioan 15:50, 51, 55; 18:14) Dară nu avem nici o indicație în Scripturi, sau vre-o bază rațională de a ne presupune că Dumnezeu a recunoscut sau întrebunțat aceea națiune și biserică, pe cărmuitorii și reprezentanții lor, după ce au fost dați la o parte. Aceeași lecțiune se poate învăța și de aceia, în legătura cu Babilonul. El este „scuipat afară din gura” Domnului; și într'insul nu se mai aude voce de mireasă sau de mireasă.—Apocalipsul 18:23.

INTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

Ce a recunoscut unul dintre cei mai prominenți misionari cu privire la efectul prezent al civilizației și străduințelor misionare în India, și de ce sunt aceste speranțe pentru viitor neînțelepte și neîntemeiate? Mai mult, dacă toate națiunile păgâne ar deveni convertite la starea așa numitului creștinism, s'ar îndeplini prin aceasta Mileniul prezis și zugrăvit de Profeti? Prf. 1-3.

Care este numărul socotit al mărturisitei Biserici a lui Christos? Este înțelept a crede și a aștepta că Babilonul va fi în starea de a primi adevărata împărăție a lui Dumnezeu, sau să o dorească? Prf. 4, 5.

De ce mai marii preoților și conducătorii creștinismului lipsesc de a recunoaște prezenta noului Rege a pământului? Care va fi partea lor în decursul secerișului? Prf. 6, 7.

Ce a însemnat darea la o parte a Babilonului în anul 1878, pentru clasa sanctuarului și „oștirea”, cum sunt deosebite de Daniel? De câtă vreme există clasa sanctuarului, și care a fost experiențele ei? Cine a fost preotul cel mare întrebunțat ca și gura lui Dumnezeu pentru ai da israelului natural vestea numai câteva zile înainte de a fi înlăturat? Prf. 8.